

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MELCHIORJA WATHELETA,
predstavljeni 4. oktobra 2018¹

Zadeva C-389/17

**„Paysera LT“ UAB, nekdanja „EVP International“ UAB
ob udeležbi
Lietuvos bankas**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče, Litva))

„Predhodno odločanje – Institucije za izdajo elektronskega denarja – Direktiva 2009/110/ES – Pravila o lastnih sredstvih – Zahteve po sredstvih za opravljanje dejavnosti, povezanih z izdajo elektronskega denarja – Pojem ‚dejavnost, povezana z izdajo elektronskega denarja‘ – Izdaja elektronskega denarja v nominalni vrednosti prejetih sredstev v korist prodajalca“

1. Ali je elektronski denar nepravi denar ali gre celo za prazne obljube?²

2. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče, Litva), se nanaša na razlago člena 5(2) in člena 6(1)(a) Direktive 2009/110/ES³. Vložen je bil v okviru spora med družbo Paysera LT UAB, nekdanjo EVP International UAB (v nadaljevanju: Paysera), in Lietuvos bankas (centralna banka Litve) v zvezi z metodami izračuna lastnih sredstev, ki se uporabljajo za nekatere plačilne transakcije, in opredelitvijo nekaterih transakcij kot plačilnih storitev, „povezanih z izdajo elektronskega denarja“.

I. Pravni okvir

A. Direktiva o elektronskem denarju II

3. V uvodni izjavi 11 Direktive o elektronskem denarju II je navedeno:

„Obstaja potreba, da režim za ustanovni kapital, ki je kombiniran s tekočim kapitalom, zagotovi ustrezno raven zaščite potrošnikov ter dobro, skrbno in varno poslovanje institucij za izdajo elektronskega denarja. Glede na specifičnost elektronskega denarja bi bilo treba predvideti dodatno metodo za izračun tekočega kapitala. Ohraniti bi bilo treba popolno diskrecijsko pravico nadzornih organov za zagotovitev, da so enaka tveganja obravnavana na enak način za vse ponudnike plačilnih storitev, in da metoda za izračun zajema specifičen poslovni položaj posamezne institucije za izdajo

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Čeprav se zadnjenavedeni izraz uporablja bolj za *bitcoin* (Storrer, P., *Droit de la monnaie électronique*, RB-Édition, Pariz, 2014, str. 23). Glej opombo 6 teh sklepnih predlogov.

³ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL 2009, L 263, str. 7, v nadaljevanju: Direktiva o elektronskem denarju II).

elektronskega denarja. Poleg tega bi bilo treba določiti, da institucije za izdajo elektronskega denarja vodijo sredstva imetnikov elektronskega denarja ločeno od sredstev, ki jih institucija za izdajo elektronskega denarja uporablja za druge poslovne dejavnosti. Prav tako bi morala za institucije za izdajo elektronskega denarja veljati učinkovita pravila za preprečevanje pranja denarja in preprečevanje financiranja terorizma.“

4. V skladu s členom 2, točka 2, Direktive o elektronskem denarju II, naslovljenem „Opredelitve“, elektronski denar pomeni: „denarno vrednost, shranjeno v elektronski obliki, vključno z magnetno, ki pomeni terjatev do izdajatelja, ki je izdana na podlagi prejema denarnih sredstev za namen izvrševanja plačilnih transakcij, kakor so opredeljene v točki 5 člena 4 Direktive 2007/64/ES, in ki jo sprejme fizična ali pravna oseba, ki ni izdajatelj elektronskega denarja“.

5. Člen 5(2) in (3) Direktive o elektronskem denarju II, naslovljen „Lastna sredstva“, določa:

„2. Za dejavnosti iz točke (a) člena 6(1), ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja, se zahteve po lastnih sredstvih institucije za izdajo elektronskega denarja izračunajo v skladu z eno od treh metod (A, B ali C), določenih v členu 8(1) in (2) Direktive 2007/64/ES. Ustrezno metodo določijo pristojni organi v skladu z nacionalno zakonodajo.

Za dejavnost izdajanja elektronskega denarja se zahteve po lastnih sredstvih institucije za izdajo elektronskega denarja izračunajo v skladu z metodo D iz odstavka 3.

Institucije za izdajo elektronskega denarja imajo v vsakem trenutku lastna sredstva, ki so najmanj enaka znesku iz zahtev iz prvega in drugega pododstavka.

3. Metoda D: lastna sredstva institucij za izdajo elektronskega denarja za dejavnost izdajanja elektronskega denarja morajo znašati najmanj 2 % povprečnega zneska elektronskega denarja v obtoku.“

6. Člen 6 Direktive o elektronskem denarju II, naslovljen „Dejavnosti“, v odstavku 1(a) določa:

„1. Poleg izdajanja elektronskega denarja lahko institucije za izdajo elektronskega denarja opravljajo tudi katero koli izmed naslednjih dejavnosti:

(a) opravljanje plačilnih storitev, navedenih v Prilogi k Direktivi 2007/64/ES“.

7. Člen 11 Direktive o elektronskem denarju II, naslovljen „Izdajanje in unovčljivost“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da izdajatelji elektronskega denarja izdajo elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih denarnih sredstev.

2. Države članice zagotovijo, da izdajatelji elektronskega denarja na zahtevo imetnika elektronskega denarja v vsakem trenutku in v nominalni vrednosti unovčijo denarno vrednost elektronskega denarja, ki ga hranijo.“

B. Direktiva 2007/64/ES

8. V členu 4, točki 3 in 5, Direktive 2007/64/ES⁴, naslovljenem „Opredelitev pojmov“, sta opredeljena pojma „plačilna storitev“ in „plačilna transakcija“:

„3. ‚plačilna storitev‘ pomeni katero koli poslovno dejavnost, naštetto v Prilogi;

[...]

5. ‚plačilna transakcija‘ pomeni dejanje pologa, prenosa ali dviga sredstev, ki ga odredi plačnik ali prejemnik plačila neodvisno od osnovnih obveznosti med plačnikom in prejemnikom plačila“.

9. Člen 8 Direktive o plačilnih storitvah, naslovljen „Izračun lastnih sredstev“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ne glede na zahteve glede ustanovnega kapitala, določene v členu 6, države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da imajo vedno na voljo lastna sredstva, izračunana na podlagi ene od naslednjih treh metod, ki jo v skladu z nacionalno zakonodajo določijo pristojni organi:

Metoda A

Lastna sredstva plačilne institucije znašajo najmanj 10 % njenih stalnih splošnih stroškov iz predhodnega leta. Pristojni organi lahko to zahtevo uskladijo v primeru bistvene spremembe v poslovanju plačilne institucije glede na predhodno leto. Če plačilna institucija na dan izračuna še ne posluje polno leto, se zahteva, da njena lastna sredstva znašajo najmanj 10 % zneska zadevnih stalnih splošnih stroškov, predvidenih v njenem poslovnem načrtu, razen če pristojni organi zahtevajo prilagoditev tega načrta.

Metoda B

Lastna sredstva plačilne institucije so enaka najmanj vsoti naslednjih elementov, pomnoženi s faktorjem povečanja k, opredeljenega v odstavku 2, pri čemer obseg plačil (OP) znaša dvanajstino skupnega zneska plačilnih transakcij, ki jih je v predhodnem letu izvedla plačilna institucija:

(a) 4,0 % dela OP do 5 milijonov EUR

plus

(b) 2,5 % dela OP od 5 milijonov EUR do 10 milijonov EUR

plus

(c) 1 % dela OP od 10 milijonov EUR do 100 milijonov EUR

plus

(d) 0,5 % dela OP od 100 milijonov EUR do 250 milijonov EUR

plus

⁴ Direktiva 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL 2007, L 319, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o plačilnih storitvah).

(e) 0,25 % dela OP nad 250 milijonov EUR.

Metoda C

Lastna sredstva plačilne institucije so enaka najmanj zadevnemu kazalniku iz točke (a), pomnoženemu z množiteljem, opredeljenem v točki (b) in faktorjem povečanja k, opredeljenem v odstavku 2:

(a) Zadevni kazalnik je vsota:

- dohodka od obresti,
- odhodka za obresti,
- prejetih provizij in nadomestil ter
- drugih prihodkov iz poslovanja.

Vsak element je vključen v vsoto s pozitivnim ali negativnim predznakom. Dohodek iz izrednih ali občasnih postavk se za izračun zadevnega kazalnika ne sme uporabiti. Ustrezni kazalnik se lahko zmanjša za stroške zunanjih storitev, ki jih izvaja tretja oseba, če stroški bremenijo podjetje, ki je nadzorovano v skladu s to direktivo. Zadevni kazalnik se izračuna na podlagi zadnjega dvanajstmesečnega opazovanja na koncu prejšnjega poslovnega leta. Zadevni kazalnik se izračuna za prejšnje poslovno leto. Lastna sredstva, izračunana po metodi C, pa kljub temu ne bodo nižja od 80 % povprečja ustreznega kazalnika v prejšnjih treh poslovnih letih. Če revidirani podatki niso na voljo, se lahko uporabijo poslovne ocene.

(b) Množitelj je enak:

- (i) 10 % dela zadevnega kazalnika do 2,5 milijona EUR;
- (ii) 8 % dela zadevnega kazalnika od 2,5 milijona EUR do 5 milijonov EUR;
- (iii) 6 % dela zadevnega kazalnika od 5 milijonov EUR do 25 milijonov EUR;
- (iv) 3 % dela zadevnega kazalnika od 25 milijonov EUR do 50 milijonov EUR;
- (v) 1,5 % nad 50 milijonov EUR.

2. Faktor povečanja k, ki se uporabi pri metodah B in C je enak:

- (a) 0,5, če plačilna institucija opravlja le plačilno storitev iz točke 6 Priloge;
- (b) 0,8, če plačilna institucija opravlja plačilno storitev iz točke 7 Priloge;
- (c) 1,0, če plačilna institucija opravlja katero koli plačilno storitev iz točk 1 do 5 Priloge.“

10. Priloga k Direktivi o plačilnih storitvah, naslovljena „Plačilne storitve (točka 3 člena 4)“, vsebuje seznam dejavnosti, ki se štejejo za take storitve:

„1. Storitve, ki omogočajo gotovinske pologe na plačilni račun, ter vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.

2. Storitve, ki omogočajo gotovinske dvige s plačilnega računa, ter vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.

3. Izvrševanje plačilnih transakcij, vključno s prenosom sredstev na plačilnem računu pri ponudniku plačilnih storitev uporabnika ali pri drugem ponudniku plačilnih storitev:

- izvrševanje direktnih bremenitev, vključno z enkratnimi direktnimi bremenitvami,
- izvrševanje plačilnih transakcij s plačilno kartico ali podobno napravo,
- izvrševanje kreditnih prenosov, vključno s trajnimi nalogi.

4. Izvrševanje plačilnih transakcij, pri katerih so sredstva krita s kreditno linijo za uporabnika plačilnih storitev:

- izvrševanje direktnih bremenitev, vključno z enkratnimi direktnimi bremenitvami,
- izvrševanje plačilnih transakcij s plačilno kartico ali podobno napravo,
- izvrševanje kreditnih prenosov, vključno s trajnimi nalogi.

5. Izdajanje in/ali pridobivanje plačilnih instrumentov.

6. Denarna nakazila.

7. Izvrševanje plačilnih transakcij, pri katerih se soglasje plačnika za izvršitev plačilne transakcije poda s katero koli telekomunikacijsko, digitalno ali informacijsko-tehnološko napravo, plačilo pa se izvede upravitelju telekomunikacijskega in informacijskega sistema ali mreže, ki deluje zgolj kot posrednik med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom blaga in storitev.“

II. Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

11. Družba Paysera je litovska družba, ki ima dovoljenja, ki ji jih je izdala banka Litve, za opravljanje dejavnosti institucije za izdajo elektronskega denarja in plačilne institucije, v skladu s katerimi lahko izdaja elektronski denar ter zagotavlja storitve, povezane z izdajo takega denarja, in druge plačilne storitve.

12. Na podlagi inšpekcijskega pregleda poslovanja pritožnice v postopku v glavni stvari, ki ga je izvedla nadzorna služba banke Litve, je bilo v izpodbijani odločbi ugotovljeno, da ta pritožnica ni upoštevala metod izračuna zahtev po lastnih sredstvih, zato je banka Litve menila, da zadevne storitve niso povezane z izdajo elektronskega denarja.

13. Za storitve, povezane z izdajo elektronskega denarja, namreč veljajo obveznosti posedovanja lastnih sredstev, izračunanih po metodi D, opredeljeni v členu 5(3) Direktive o elektronskem denarju II, ki od teh institucij zahteva manjši tekoči kapital, kot če opravljajo plačilne storitve, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja in za katere so potrebe po lastnih sredstvih izračunane po metodah A, B in C, opredeljenih v členu 8(1) in (2) Direktive o plačilnih storitvah.

14. Nadzorna služba med drugim naslednjih dejavnosti, ki jih opravlja pritožnica, ni priznala kot plačilne storitve, povezane z izdajo elektronskega denarja:

- plačil (kreditnih prenosov), ki jih imetnik elektronskega denarja s svojega računa za elektronski denar pri svoji instituciji za izdajo elektronskega denarja opravi na račune tretjih oseb v kreditnih institucijah (v nadaljevanju: storitev I), in

- pobiranja plačil za blago in/ali storitve, ki so jih opravile stranke (trgovci) institucije za izdajo elektronskega denarja, ki imajo račune za elektronski denar, od oseb, ki pridobijo tako blago ali storitve in niso del sistema elektronskega denarja (v nadaljevanju: storitev II).

15. Predložitveno sodišče se zato sprašuje, ali je treba ti storitvi opredeliti kot storitvi, ki sta ali ki nista povezani z izdajo elektronskega denarja.

16. V teh okoliščinah je Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče, Litva) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 5(2) v povezavi s členom 6(1)(a) Direktive [o elektronskem denarju II] razlagati tako, da je treba v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, naslednji plačilni transakciji šteti za plačilni storitvi, ki sta (nista) povezani z izdajo elektronskega denarja:

- (a) plačilno transakcijo, pri kateri se na zahtevo (po naročilu) imetnika elektronskega denarja instituciji za izdajo elektronskega denarja (izdajatelju) elektronski denar (unovčljiva sredstva), unovčen v nominalni vrednosti, prenese na bančni račun tretje osebe;
- (b) plačilno transakcijo, pri kateri kupec (plačnik) blaga in/ali storitev po naročilu prodajalca plača blago in/ali storitve, tako da izvede prenos/plačilo sredstev instituciji za izdajo elektronskega denarja (izdajatelju elektronskega denarja), ki po prejetju sredstev izda elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih sredstev v korist prodajalca (imetnika elektronskega denarja)?“

III. Postopek pred Sodiščem

17. V tem postopku nobena stranka iz postopka v glavni stvari ni menila, da je treba predložiti stališča. Pisna stališča so predložile litovska in poljska vlada ter Evropska komisija. Litovska vlada in Komisija sta se udeležili obravnave 27. junija 2018.

IV. Analiza

A. Povzetek stališč strank

18. Na prvem mestu, litovska vlada v nasprotju s predložitvenim sodiščem meni, da pojem „izdaja elektronskega denarja“ ne more zajemati dejanskega izdajanja in unovčenja elektronskega denarja.

19. Dejavnost izdajanja elektronskega denarja naj bi se morala šteti samo za izmenjavo nominalne oblike denarne vrednosti s prenosom te vrednosti na elektronski nosilec, da bi osebe s sprejetjem elektronskega denarja, ki ga je institucija za izdajo elektronskega denarja izdala kot obliko poravnave, lahko s to vrednostjo med seboj opravljale plačilne transakcije. Poleg tega, ko bi imetnik elektronskega denarja unovčil elektronski denar, ki ga ima, v nominalni denarni vrednosti, naj ne bi več mogel opravljati plačilnih transakcij v elektronskem denarju s to denarno vrednostjo.

20. Na drugem mestu, litovska vlada v zvezi s pojmom „plačilne storitve, povezane z izdajo elektronskega denarja“, trdi, da bi uporaba različnih metod izračuna lastnih sredstev povzročila, da bi institucije za izdajo elektronskega denarja, ki opravljajo plačilne storitve, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja, imele večjo potrebo po tekočem kapitalu kot institucije za izdajo elektronskega denarja, ki ne opravljajo plačilnih storitev, ki niso povezane z izdajo takega denarja.

21. Glavno merilo za presojo, ali je treba konkretne plačilne storitve šteti za povezane ali nepovezane z izdajo elektronskega denarja, naj bi bil obseg morebitnega tveganja v vsakem primeru posebej. To naj bi bilo potrjeno v predlogu Komisije z dne 9. oktobra 2008⁵, ki je vseboval med drugim zamenjavo zahtev glede tekočega kapitala v predlogu nove direktive z novimi metodami izračuna, ki bi temeljile na naravi institucij za izdajo elektronskega denarja in naravi tveganja.

22. Večje zahteve glede izračuna kapitala naj bi bile torej naložene institucijam, ki opravljajo plačilne storitve, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja, ker te institucije ponujajo širši izbor plačilnih storitev.

23. Litovska vlada opozarja, prvič, da je sprejetje Direktive o elektronskem denarju II institucijam za elektronsko poslovanje omogočilo razvoj njihove dejavnosti, da lahko poleg storitev, ki so tesno povezane z izdajo elektronskega denarja, ponujajo plačilne storitve, naštetе v Prilogi k Direktivi o plačilnih storitvah, in zlasti odobrijo nekatere kredite.

24. Drugič, če se opravljajo plačilne storitve, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja, morebitno tveganje zajema ne le imetnike elektronskega denarja, temveč tudi tretje osebe, ki ne sodelujejo v sistemu (pri čemer je krog teh tretjih oseb lahko zelo širok in neopredeljen) in ki torej niso sklenile pogodbe z institucijo za izdajo elektronskega denarja, zato naj bi bila zaščita njihovih interesov bolj omejena.

25. Po mnenju litovske vlade bi morala biti izpolnjena dva kumulativna pogoja, da bi se storitev lahko štela za povezano z izdajo elektronskega denarja: (i) elektronski denar mora biti izdan v trenutku storitve in (ii) storitev mora biti opravljena med udeleženci sistema elektronskega denarja.

26. Litovska vlada v zvezi z razmerjem med storitvijo I in izdajanjem elektronskega denarja zatrjuje, da ni dvoma, da mora biti pred začetkom opravljanja storitve I elektronski denar že izdan, in meni, da storitev I ustreza kreditnemu prenosu, kot je predviden v točki 3, tretja alinea, Priloge k Direktivi o plačilnih storitvah.

27. Stranke kreditnih institucij naj bi za opravljanje kreditnih prenosov na bančne račune sprejemale ne elektronski denar, temveč sredstva, ki bi bila prejeta, ko bi bil elektronski denar pretvorjen v svojo nominalno denarno vrednost. Storitve I naj bi bila torej transakcija, s katero institucija za izdajo elektronskega denarja (izdajatelj) na zahtevo imetnika elektronskega denarja prenese elektronski denar, potem ko ga je pretvorila v njegovo nominalno denarno vrednost, na račun tretje osebe v kreditni instituciji.

28. Plačilna transakcija naj bi bila torej opravljena med imetnikom elektronskega denarja in tretjo osebo. Zato naj bi šlo za „izhodno“ plačilo. Tako plačilo naj bi bilo mogoče šteti za povezano z izdajo elektronskega denarja samo, če je bilo opravljeno med dvema udeležencema sistema elektronskega denarja.

29. Litovska vlada tudi poudarja, da storitev I ni povezana z unovčenjem elektronskega denarja oziroma se ne šteje za enako takemu unovčenju. V skladu s členom 11(2) Direktive o elektronskem denarju II naj bi namreč unovčljivost elektronskega denarja pomenila samo, da se imetniku elektronskega denarja vrnejo denarna sredstva v nominalni vrednosti.

30. Ta opredelitev naj bi bila sicer skladna s cilji Direktive o elektronskem denarju II, navedenimi v njeni preambuli, ki so ohraniti in okrepiti zaupanje imetnikov elektronskega denarja, ki bodo lahko ta denar kadar koli dobili v njegovi nominalni vrednosti.

⁵ Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja, spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES ter razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (COM(2008) 627 final).

31. V primeru storitve I naj elektronski denar imetniku elektronskega denarja ne bi bil vrnjen v njegovi nominalni vrednosti. Cilj imetnika elektronskega denarja naj bi bilo opravljanje plačil in poravnav za blago in storitve. Način in oblika unovčenja denarja naj bi bila sicer odločilna za ugotovitev, ali je treba konkretno storitev šteti za unovčenje elektronskega denarja ali za plačilno storitev, ki ni povezana z izdajo elektronskega denarja.

32. Litovska vlada v zvezi z razmerjem med storitvijo II in izdajo elektronskega denarja opozarja, da se ta opravi tako: (1) kupec po naročilu prodajalca prenese sredstva za pridobljeno blago ali storitve na bančni račun prosilca in (2) institucija za izdajo elektronskega denarja po prejemu sredstev takoj izda elektronski denar, ki ga nakaže na trgovčev račun za elektronski denar.

33. Na prvem mestu, tako naj ne bi bilo sporno, da so pri storitvi II sredstva, prejeta od plačnika, pretvorjena v elektronski denar in knjižena v dobro računa imetnika elektronskega denarja. Vendar naj bi bilo samo plačilo najprej opravljeno v nominalni vrednosti, ne v elektronskem denarju. Plačilna transakcija naj bi se štela za dokončano, ko institucija za izdajo elektronskega denarja prejme sredstva na svoj račun v kreditni instituciji. Elektronski denar naj bi bil izdan šele v naslednji fazi. Ta poznejša izdaja elektronskega denarja naj bi bila samo posledica dejstva, da je med dobaviteljem blaga in/ali ponudnikom storitev na eni strani in institucijo za izdajo elektronskega denarja na drugi strani sklenjena ustrezna pogodba. Storitve II naj tudi ne bi izpolnjevala drugega merila, ki ga je določila litovska vlada, ker naj bi bila opravljena med tretjo osebo in imetnikom elektronskega denarja.

34. Na drugem mestu, v obravnavani zadevi naj bi šlo za „vstopno“ plačilo v sistemu elektronskega denarja, in ne za plačilo, „opravljeno“ v tem sistemu med njegovimi udeleženci.

35. Zato naj tudi storitve II ne bi bilo mogoče šteti za storitev, ki je povezana z izdajo elektronskega denarja.

36. Poljska vlada najprej meni, da je treba izraz „plačilne storitve, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja“, razumeti tako, da se nanaša na plačilne storitve, ki so navedene v Direktivi o plačilnih storitvah in jih opravlja dana institucija, in sicer brez izdaje elektronskega denarja, za opravljanje teh plačilnih storitev. Nasprotno pa naj bi bile plačilne storitve, ki so povezane z izdajo elektronskega denarja, plačilne storitve, ki jih dana institucija za izdajo elektronskega denarja opravi z izdajo elektronskega denarja.

37. Tako naj bi institucija za izdajo elektronskega denarja, ki opravlja dejavnost izdajanja elektronskega denarja in opravljanja plačilnih storitev, povezanih s to izdajo, morala ohraniti svoja lastna sredstva vsaj na ravni, izračunani po metodi D iz Direktive o elektronskem denarju II.

38. Vendar če ta institucija opravlja tudi druge plačilne storitve, med drugim plačila v knjižnem denarju, naj bi se minimalne ravni zahtev po lastnih sredstvih potem morale izračunati v skladu z metodami A, B ali C, opredeljenimi v členu 8(1) in (2) Direktive o plačilnih storitvah.

39. Ta razlaga naj bi bila potrjena s členom 2(2) Direktive o elektronskem denarju II, v katerem je opredeljen elektronski denar.

40. Prvič, elektronski denar naj ne bi bil primerljiv s knjižnim denarjem in naj ga ne bi bilo mogoče enačiti z njim. Knjižni denar naj bi bil namreč knjižba v poslovnih knjigah plačilne institucije ali banke na bančnem računu stranke, ki prikazuje obveznost plačilne institucije, da plača (unovči) določen denarni znesek. Poravnava, izvedena v knjižnem denarju in torej prek plačilne institucije ali banke, naj ne bi bila *de jure* opravljanje denarne storitve, ki se razume kot prenos nadzora nad gotovino, temveč naj bi bila le prenos terjatve v zvezi s plačilom določenega zneska v gotovini in z njim povezano poravnavo skupaj s spremembo dolžnika, če plačnik in prejemnik plačila poslujeta z drugimi plačilnimi institucijami ali bankami.

41. Drugič, elektronski denar naj v nasprotju s knjižnim denarjem ne bi bil knjižba, ki prikazuje obveznost plačila gotovine, temveč denarna vrednost, izdana in shranjena v elektronski obliki, vključno z magnetno, povezana z obveznostjo sistematičnega odkupa od imetnika s strani izdajatelja. Tako naj bi zajemala prenos nadzora nad denarnimi vrednostmi med plačnikom in prejemnikom plačila.

42. Elektronski denar naj bi bil torej podoben gotovini, ki prav tako deluje s prenosom nadzora. Razlika naj bi izhajala iz nematerialne narave tega denarja in neobstoja splošne obveznosti sprejetja tega denarja.

43. Denarna vrednost naj bi bila izdana v zameno za gotovino ali knjižni denar in ustvarila obveznost odkupa denarne vrednosti. Odkup naj bi se izvedel s plačilom v gotovini ali knjižnem denarju, ki ustreza vrednosti elektronskega denarja, izdanega v zameno za unovčenje izdane denarne vrednosti. Po izdaji elektronskega denarja naj bi izdajatelj (institucija za izdajo elektronskega denarja) na neki način prodal denarno vrednost, to je kupcu naj bi jo dal na razpolago v zameno za plačilo določenega denarnega zneska in se hkrati zavezal, da bo kupil te denarne vrednosti od vsakega imetnika te vrednosti.

44. Elektronski denar naj bi bil tako izdan zaradi opravljanja plačilnih transakcij. Za elektronski denar naj se torej ne bi mogle šteti denarne vrednosti, izdane za druge namene, ali denarne vrednosti, s katerimi ni mogoče opraviti plačilnih transakcij. Prav tako naj bi bilo mogoče govoriti o elektronskem denarju samo, če ga sprejemata vsaj dve osebi in če nobena od teh ni njegova izdajateljica.

45. Zato, če bi se pri pojmovanju dane plačilne storitve moralo predpostavljati, da se vse plačilne transakcije opravijo s knjižnim denarjem, ustvarjenim po nakupu elektronskega denarja, naj bi to pomenilo, da zadevne storitve ni mogoče šteti za storitev, povezano z izdajo elektronskega denarja.

46. Zato se naj za storitve, povezane z izdajo elektronskega denarja, ne bi mogle šteti storitve, ki se opravljajo z uporabo knjižnega denarja, ustvarjenega po predhodni pretvorbi elektronskega denarja v bančni denar, da bi bil pozneje na bančnem računu prejemnika plačila prikazan knjižni denar. Iz podobnih razlogov naj se za storitve, povezane z izdajo elektronskega denarja, prav tako ne bi mogle šteti plačilne storitve, ki zajemajo sprejemanje plačil v knjižnem denarju in nato pretvorbo prejetih sredstev v elektronski denar.

47. Zato naj storitve, ki jih opravlja pritožnica iz postopka v glavni stvari, ne bi imele narave plačilnih storitev, povezanih z izdajo elektronskega denarja, ker se opravljajo z uporabo knjižnega denarja.

48. Komisija v bistvu trdi, da je treba v vsakem primeru posebej presoditi, ali so zadevne plačilne storitve neodvisne ali podredne storitve.

49. Storitev I naj bi se nanašala na plačilno transakcijo, pri kateri po naročilu imetnika elektronskega denarja institucija za izdajo elektronskega denarja sredstva unovči v njihovi nominalni vrednosti in jih prenese na bančni račun tretje osebe, kar naj bi potrjeval člen 5(2) Direktive o elektronskem denarju II.

50. Storitev II naj bi se nanašala na plačilno storitev, pri kateri kupec blaga in/ali storitev po naročilu prodajalca prenese sredstva za to blago in/ali storitve instituciji za izdajo elektronskega denarja, ki po prejemu teh sredstev izda elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih sredstev v korist prodajalca.

51. Komisija meni, da je treba opravljanje plačilnih storitev ne glede na to, ali so povezane z izdajo elektronskega denarja ali ne, presoјati z vidika institucije za izdajo elektronskega denarja. V okviru storitve II naj bi institucija za izdajo elektronskega denarja od kupca blaga in/ali storitev prejela sredstva v korist imetnika elektronskega denarja in znova izdala elektronski denar. Ta storitev naj bi bila torej potrebna, da se omogoči izdaja elektronskega denarja. Ne bi naj šlo za neodvisno storitev.

52. Zato naj bi bilo treba storitvi I in II šteti za plačilni storitvi, povezani z izdajo elektronskega denarja.

B. Presoja

1. Uvodne ugotovitve

53. Namesto uvoda omenjam nekaj znanih primerov elektronskega denarja, kot so Proton v Belgiji, miniCASH v Luksemburgu, Moneo v Franciji ali Geldkarte v Nemčiji (vsi na nosilcu v obliki kartice), pa tudi PayPal na svetovni ravni (denar je shranjen samo na mreži, pri čemer je nosilec „računalniški“ oziroma virtualen), medtem ko *bitcoin* ni elektronski denar⁶.

54. Vprašanje za predhodno odločanje se nanaša na razlago izraza „dejavnosti iz točke (a) člena 6(1) [Direktive o elektronskem denarju II], ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja“, uporabljenega v členu 5(2) navedene direktive.

55. V obravnavani zadevi se tako postavlja vprašanje, ali je na podlagi te določbe: (i) plačilno transakcijo, pri kateri se na zahtevo imetnika elektronskega denarja instituciji za izdajo elektronskega denarja elektronski denar (unovčljiva sredstva) v njegovi nominalni vrednosti prenese na bančni račun tretje osebe; in (ii) plačilno transakcijo, pri kateri kupec blaga in/ali storitev po naročilu prodajalca za kupljeno blago in/ali storitve prenese sredstva instituciji za izdajo elektronskega denarja (izdajatelju elektronskega denarja), ki po prejemu sredstev izda elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih sredstev v korist prodajalca (imetnika denarja), *treba šteti ali ne za dejavnosti, „povezane z izdajo elektronskega denarja“*.

56. Vprašanje je pomembno, ker se glede na opravljanje ali neopravljanje storitev, povezanih z izdajo elektronskega denarja, s strani zadevne institucije zahteve po lastnih sredstvih spreminjajo v skladu s členom 5(2) Direktive o elektronskem denarju II.

57. Tako bodo morale institucije za izdajo elektronskega denarja, ki opravljajo storitvene dejavnosti, povezane z izdajo elektronskega denarja, svoja lastna sredstva izračunati po metodi D⁷, medtem ko bodo morale tiste institucije, ki opravljajo dejavnosti, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja, svoje zahteve po lastnih sredstvih izračunati po metodah A, B ali C⁸, ki določajo večje zahteve po lastnih sredstvih kot metoda D.

6 Čeprav številni (napačno) menijo, da je. To je bolj *virtualen denar*, ki „prav tako ne ustreza opredelitvi plačilnega sredstva v smislu Code monétaire et financier (monetarni in finančni zakonik) in zlasti opredelitvi elektronskega denarja, ker se *bitcoin* ne izda na podlagi [...] prejema denarnih sredstev. Poleg tega *bitcoin* v nasprotju z elektronskim denarjem nima zakonskega jamstva, da se lahko kadar koli unovči v nominalni vrednosti“ (Banque de France, *Les dangers liés au développement des monnaies virtuelles: l'exemple du bitcoin*, Focus št. 10, 5. december 2013).

7 Predstavljena v členu 5(3) Direktive o elektronskem denarju II.

8 Predstavljene v členu 8(1) in (2) Direktive o plačilnih storitvah.

2. Besedilo Direktive o elektronskem denarju II

58. Vprašanje predložitvenega sodišča je povezano z dejstvom, da v členu 5(2) in členu 6(1)(a) Direktive o elektronskem denarju II niso opredeljene⁹ niti „dejavnosti, ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja“ (člen 5(2)), niti „dejavnosti, ki so povezane“ s tako izdajo, prav tako pa tudi ne „plačilne storitve“ (člen 6(1)(a)), ki jih lahko opravljajo institucije za izdajo elektronskega denarja, pri čemer zadnjenavedena določba zgolj napotuje na seznam v Prilogi k Direktivi o plačilnih storitvah¹⁰.

59. Ugotavljam samo, da so v besedilu omenjene dejavnosti, ki „so povezane“ ali ne, kar po mojem mnenju izključuje trditev litovske vlade, da morajo biti zadevne transakcije – da bi spadale na področje uporabe člena 5(2) Direktive o elektronskem denarju II – v celoti „vključene“ v sistem elektronskega denarja.

60. Analizirati je treba še nekatere druge člene Direktive o elektronskem denarju II.

61. Člen 1(1) Direktive o elektronskem denarju II, v katerem je opredeljeno področje uporabe Direktive (vključno z njenim regulativnim področjem uporabe), določa, da navedeni akt Unije določa „pravila [...] izdajanja elektronskega denarja“. S členom 11(1) iste direktive, ki je del naslova III, „Izdajanje in unovčljivost“, se zahtevata izdajanje elektronskega denarja v nominalni vrednosti prejetih denarnih sredstev. S členom 11(2) navedene direktive se zahteva unovčenje elektronskega denarja v vsakem trenutku in v nominalni vrednosti na zahtevo imetnika tega denarja.

62. Če te določbe člena 11 postavim v okvir drugih določb Direktive o elektronskem denarju II, menim, da predložitveno sodišče upravičeno meni, da „izdaja elektronskega denarja“ v smislu navedene direktive vključuje med drugim izdajo tega denarja in njegovo unovčenje.

63. Prav tako je namreč mogoče domnevati, da namen elektronskega denarja (ki ga lahko izpeljemo iz njegove opredelitve v členu 2(2) Direktive o elektronskem denarju II, in sicer opravljanje plačilnih transakcij) ne pomeni, da plačilne storitve, povezane z zadevno izdajo elektronskega denarja, vključujejo samo plačilne transakcije z elektronskim denarjem. Očitno je, da se izdaja tega denarja in njegovo unovčenje običajno izvajata v obliki plačilnih transakcij iz drugih sredstev.¹¹

64. Menim (kot Komisija), da tudi iz pojma elektronskega denarja, opredeljenega v členu 2(2) Direktive o elektronskem denarju II, v katerem so omenjene plačilne transakcije, opredeljene v členu 4, točka 5, Direktive o plačilnih storitvah¹², izhaja, da plačilne storitve, povezane z elektronskim denarjem, vključujejo storitve, ki so povezane ne samo z izdajo, temveč tudi z unovčenjem elektronskega denarja.

65. Litovska vlada trdi, da člen 11(1) in (2) Direktive o elektronskem denarju II jasno razlikuje med izdajo in unovčenjem, ki ju torej ni mogoče šteti za povezana.

66. Te trditve ni mogoče sprejeti.

⁹ Te prav tako niso bile opredeljene v prejšnji direktivi (Direktiva 2000/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 3, str. 343)). Glej na primer Vereecken, M., *Monnaie électronique: commentaire des directives européennes*, Euredia, št. 1, 2004, str. 43–79, ki, naj dodam, ostaja pogosto upošteveno tudi za določbe (nove) Direktive o elektronskem denarju II.

¹⁰ Poudariti je treba, da čeprav so v tej prilogi navedene dejavnosti, ki jih izdajatelj elektronskega denarja lahko opravlja, pa nikakor ne vsebuje ničesar o tem, ali so te dejavnosti povezane z izdajo elektronskega denarja ali ne.

¹¹ Člen 11(1) in (2) Direktive o elektronskem denarju II.

¹² Plačilne transakcije so v členu 4, točka 5, Direktive o plačilnih storitvah opredeljene kot „dejanje pologa, prenosa ali dviga sredstev, ki ga odredi plačnik ali prejemnik plačila neodvisno od osnovnih obveznosti med plačnikom in prejemnikom plačila“.

67. Poudariti je treba namreč, da sta izdaja in unovčenje res ločeni dejanji, ki sta zato urejeni s členom 11(1) in (2) Direktive o elektronskem denarju II. Vendar je jasno, da je zakonodajalec Unije želel, da sta vseeno tesno povezani.

68. Člen 11(2) Direktive o elektronskem denarju II določa, da „[d]ržave članice zagotovijo, da izdajatelji elektronskega denarja [...] v vsakem trenutku [...] unovčijo denarno vrednost elektronskega denarja, ki ga hranijo“. Zato pravica do unovčenja nastane *samodejno* in je *brezpogojna*. Torej ne gre več za samostojno dejanje.

69. Iz tega sledi, da mora biti zadevna plačilna storitev, zato da je „povezana“, nujna za izdajo ali unovčenje elektronskega denarja.

70. Strinjam se s Komisijo, da iz Direktive o elektronskem denarju II izhaja, da se plačilne storitve – ki so povezane ali ne – lahko opravljajo zunaj sistema elektronskega denarja.

71. Običajno je, da sta tako izdaja kot unovčenje elektronskega denarja vedno nekoliko povezana s klasičnim bančnim računom. V nasprotju s tem, kar trdi litovska vlada, zato v zvezi s tem ni pomembno, da oseba izgubi možnost plačila z elektronskim denarjem.

72. Posledično sta izdaja in unovčenje elektronskega denarja ločeni dejanji, ne pa samostojni.

73. Pojem „unovčljivost“ se namreč razume kot možnost, da potrošnik kadar koli zahteva vračilo elektronskega denarja z nakazilom ali v gotovini.¹³

74. Povedano drugače, izdaja elektronskega denarja je samo en del procesa, drugi del je unovčenje tega denarja.¹⁴

75. To dvojnost je dobro pojasnil P. Storrer, ki je (zlasti v zvezi s prenosom Direktive o elektronskem denarju II v francosko pravo) zapisal, da so „[e]note elektronskega denarja [...] enote vrednosti, od katerih je vsaka terjatev, vključena v instrument [...]“. Pojem terjatve do izdajatelja je značilen za elektronski denar in omogoča njegovo razlikovanje od knjižnega denarja, ki je neločljivo povezan z njegovim vsebnikom, računom [...] [Gre samo za] dve strani istega dolžniškega instrumenta – Terjatev v elektronskem denarju ima dve strani glede na to, ali se postavimo na stran imetnika: terjatev za unovčenje [...], ali na stran prejemnika: terjatev za pretvorbo [...]. Menimo [...], da je elektronski denar unovčljiv po naravi, pri čemer za unovčenje poleg tega velja podrobna ureditev, ki je bistvo pogodbenega prava elektronskega denarja [...] [E]lektronski denar se nam zdi unovčljiv bolj po naravi kot pa na podlagi ureditve. Saj bo ta unovčljivost bolj dodala novo merilo za ugotovitev produkta elektronskega denarja, kot pa bo posledica njegove opredelitve.“¹⁵

76. Če se vrnemo k členu 11(2) Direktive o elektronskem denarju II, ta državam članicam nalaga, da zagotovijo, da izdajatelji elektronskega denarja na zahtevo imetnika elektronskega denarja v vsakem trenutku in v nominalni vrednosti unovčijo denarno vrednost elektronskega denarja, ki ga hranijo (podobno pravilo je za izdajo tega denarja določeno v odstavku 1 navedenega člena). Poleg tega se tako izdaja kot unovčenje elektronskega denarja opravi s plačilnimi transakcijami iz drugih sredstev (na primer s transakcijo s plačilno kartico ali običajno transakcijo prenosa sredstev).

¹³ Glej člen 5 predloga Komisije (COM(2008) 627 final), navedenega v opombi 5 teh sklepnih predlogov.

¹⁴ Glej v zvezi z načelom unovčljivosti zlasti Pouillet, C., in Vuitton, R., *La remboursabilité de la monnaie électronique*, *Bulletin du Cercle Français Laurent*, št. 3, 2004, str. 93–147.

¹⁵ Glej Storrer, P., *Droit de la monnaie électronique*, RB Édition, Pariz, 2014., str. 61–65. Glej tudi Lasserre Capdeville, J., *Le droit régissant le paiement par monnaie électronique en France*, *Revue Lamy Droit des affaires*, št. 73, julij-avgust 2012, str. 93–97. V zvezi z Avstrijo glej Gerhartinger, H., *Elektronisches Geld im österreichischen Bank- und Privatrecht*, Bank Verlag Dunaj, Köln, 2010. Glej tudi Bulearcă, A., *Electronic Money, Means of Payment in Domestic and International Economic Exchanges. Statutory Changes at EU and EEA Level*, v: Sararu, C.-S., (ur.), *Studies of Business Law – Recent Developments and Perspectives*, Peter Lang, Frankfurt na Majni, 2013, str. 195–210, ki obravnava tudi prenos Direktive o elektronskem denarju II v Romuniji.

77. Posledično bi morale plačilne storitve, „ki niso povezane z izdajo elektronskega denarja“, iz člena 5(2) Direktive o elektronskem denarju II vključevati tudi plačilne storitve, ki niso povezane z unovčenjem elektronskega denarja.

78. Ker plačilne storitve, povezane z izdajo (ali unovčenjem) elektronskega denarja, v Direktivi o elektronskem denarju II niso drugače opredeljene, menim (kot Komisija), da je treba za plačilne storitve, „povezane z izdajo elektronskega denarja“ (člen 5(2) Direktive o elektronskem denarju II), šteti vse plačilne storitve, ki so potrebne, da se omogoči izdaja ali unovčenje elektronskega denarja. Povedano drugače, te storitve morajo biti v okviru izdaje elektronskega denarja podredne.

79. Zato bo treba v vsakem primeru posebej presoditi, ali so zadevne plačilne storitve neodvisne ali podredne storitve. Če se plačilna storitev opravlja zato, da se omogoči izdaja ali unovčenje elektronskega denarja, bo treba to storitev šteti za povezano s to izdajo ali tem unovčenjem.

3. Uporaba za transakciji, obravnavani v tej zadevi

80. Prvi primer, omenjen v vprašanju za predhodno odločanje, se nanaša na plačilno transakcijo, pri kateri po naročilu imetnika elektronskega denarja institucija za izdajo elektronskega denarja sredstva unovči v njihovi nominalni vrednosti in jih v tej vrednosti prenese na bančni račun tretje osebe.

81. Prenos sredstev, ki izhajajo iz unovčenja, ki ga je opravila institucija za izdajo elektronskega denarja, je tesno povezan z izdajo elektronskega denarja, ki bi morala, kot sem že navedel, vključevati tudi unovčenje.

82. Vendar bi moral biti prenos teh unovčenih sredstev del ene same transakcije, ki jo opravi institucija za izdajo elektronskega denarja. Če prenos unovčenih sredstev na drug bančni račun ne bi bil predmet ene same transakcije, bi bilo treba navedeni prenos obravnavati kot neodvisno plačilno storitev.

83. V skladu s členom 7(1) Direktive o elektronskem denarju II mora institucija za izdajo elektronskega denarja zaščititi sredstva, ki jih je prejela v zameno za izdan elektronski denar, v skladu s členom 9(1) in (2) Direktive o plačilnih storitvah.

84. Strinjam se s Komisijo, da to pomeni, da ima institucija za izdajo elektronskega denarja obveznost,¹⁶ da zaščiti ta sredstva v višini zneskov elektronskega denarja, položenih na račune institucije. Nasprotno pa ne obstaja podobna obveznost, da se sredstva zaščitijo potem, ko je bil elektronski denar unovčen. Ta ureditev lahko temelji na tem, da morajo biti sredstva prenesena takoj potem, ko institucija za izdajo elektronskega denarja unovči sredstva imetnika elektronskega denarja. Če institucija za izdajo elektronskega denarja unovčena sredstva zadrži dlje časa, člen 7(3) Direktive o elektronskem denarju II določa, da se uporabljajo zahteve glede zaščite, določene v členu 9 Direktive o plačilnih storitvah. Iz tega sledi, da morajo biti sredstva zaščitena, da se lahko opravi neodvisna plačilna storitev v skladu z določbami Direktive o plačilnih storitvah.

85. Posledično predložitveno sodišče v predložitvenem sklepu pravilno ugotavlja, da ker izdaja elektronskega denarja vključuje tudi unovčenje denarja iz člena 11(2) Direktive o elektronskem denarju II, je treba zadevno plačilno storitev (storitev I) šteti za plačilno transakcijo, „povezano z izdajo elektronskega denarja“ v smislu členov 5 in 6 te direktive, kadar se unovčena sredstva na zahtevo imetnika elektronskega denarja prenesejo na bančni račun tretje osebe.

¹⁶ Ko uporablja metode iz člena 9(1)(a), (b) ali (c) Direktive o elektronskem denarju II.

86. Drugi primer, ki ga omenja predložitveno sodišče, se nanaša na plačilno storitev, pri kateri kupec (plačnik) blaga in/ali storitev po naročilu prodajalca prenese sredstva za to blago in/ali storitve instituciji za izdajo elektronskega denarja (izdajatelj elektronskega denarja), ki po prejemu teh sredstev izda elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih sredstev v korist prodajalca (imetnik elektronskega denarja).

87. Kot Komisija pravilno ugotavlja, je treba opravljanje plačilnih storitev ne glede na to, ali so povezane z izdajo elektronskega denarja ali ne, obravnavati z vidika institucije za izdajo elektronskega denarja.

88. V obravnavanem primeru institucija za izdajo elektronskega denarja prejme sredstva od kupca blaga in/ali storitev in jih z izdajo elektronskega denarja prenese prodajalcu. V tem primeru je plačilna storitev, v okviru katere institucija za izdajo elektronskega papirja prejme sredstva in izda elektronski denar, potrebna, da se omogoči sama izdaja elektronskega denarja, zato ne gre za neodvisno storitev.

89. Posledično se strinjam tudi s predložitvenim sodiščem, da okoliščina, da kupci (plačniki) blaga in/ali storitev prenesejo (plačajo) sredstva pritožnici (institucija za izdajo elektronskega denarja) za plačilo blaga in/ali storitev, in ne za izdajo elektronskega denarja, ni pomembna. Ti kupci (plačniki) opravljajo zadevna plačila pritožnici za kupljeno blago in/ali storitve po naročilu trgovca (stranka pritožnice), ta pa je sklenil pogodbo s pritožnico, ki po prejemu zadevnih sredstev od kupcev takoj izda elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih sredstev. Zato cilj kupcev ne nasprotuje obstoju neposredne vezi med plačilno transakcijo in izdajo elektronskega denarja.

90. Menim torej, da je treba tudi drugo zadevno plačilno storitev (storitev II) šteti za dejavnost, „povezano z izdajo elektronskega denarja“.

V. Predlog

91. Iz teh razlogov Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (vrhovno upravno sodišče, Litva), odgovori:

Člen 5(2) Direktive 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES je treba razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, za plačilne storitve, ki so povezane z izdajo elektronskega denarja, štejejo plačilne storitve:

- (a) s katerimi imetnik elektronskega denarja od institucije za izdajo elektronskega denarja, ki izda elektronski denar, zahteva, da opravi eno samo transakcijo, ki vključuje hkrati unovčenje elektronskega denarja in prenos sredstev na bančni račun tretje osebe, in
- (b) s katerimi kupec (plačnik) blaga in/ali storitev po naročilu prodajalca prenese sredstva za to blago in/ali storitve instituciji za izdajo elektronskega denarja (izdajatelj elektronskega denarja), ki po prejemu teh sredstev izda elektronski denar v nominalni vrednosti prejetih sredstev v korist prodajalca (imetnik elektronskega denarja).